

HIDIR TORAMAN

FLAMENKO

I

Yıldızları suçluyordu bakışlarımız ölümsüz yaprakları arasında şafağın, aşk dedi iblis, aşk günlerin telaşına yenildi, zafere bir gün kala vurulmuş çocukların, tırnak izi kalmıştı bileklerinde, göğsünün yırtığında uyur bir ceylan, bulmuştu kadın, simsiyahtı yaprakları şafağın

II

Sizin diyordu iblis, kömürleşmiş ormanlara bakarak, bunlar sizin ölümsüz kelimeleriniz, kendi kelimelerinizle konuşabilirsiniz, güldürebilirsiniz birbirinizi, bir mezar kadar merhametlidir, küllerinize kadar saklayabilir sizi, o sessiz testere işlerken derinlerde, yılanı bir fisiltıyla her gece

III

Eve geri dönmeyi unuttuğum yıllardı, akarsuya imrendiğim zamanlar, kapısı sessiz krallıklarda, hayatın izlerini siliyorlardı, kilit ve baharat satıcıları, hakikati raflarda arıyorlardı, rezidanslarda, gün hırsızdı, geceleri güvensizdi sularımızın, her gün sorular sorarken bana, neyi bilmek istiyordu kim bilir, çarmıhtaki son tebessüm kimindi

IV

Biz kimlerin hayalidik kim bilir, nasıl bir telaşın oğullarıydık, kuzey yeli eksilmezdi saçlarımızdan, elimizin ermediği, dilimizin dönmediği kırlarda, çiçekler eziyorduk ellerimizde, taşların şeklini almamak için, en uzun çarşımızdı sevilla bizim, en uzak mesafemiz, acemisi sayılmazdık hiçbir sabahın

V

Gökyüzünün yorgunuydu turnalar, yaralarına güvendiğimiz kahramanlardı, sizi bilmem, hangi aşkın rüzgârı sürükledi dünyaya, bilmem nasıl parlatırız dişlerinizi meyveler yetişmese imdadınıza, yemekte tanıştığınız elmas tüccarı, sizi kaktüslerden kurtarabilecek mi, başka meryem görecek mi yüzünüz, adil bir ceza mıydı yoksa yaşamak, akla gelen ilk tanrıya taparak

VI

Kim inanabilir yaşadığına, kalbinin atışını kim izah edebilir, hangi orman uykusunu bölüşür, nereye bırakır ölüsünü dalgalar, bir mayına basarken bitiyor işte bütün ihtişamı menekşelerin, bir annenin sesiyle, oğul diyen sesiyle başlarken sabah, ateşin diliyle konuşmak niye, niye kibar davranmaz ölüm kelebeklere, neden güzel göstermez tabutlar kadınları, neden bütün şairler yakışıklıdır

VII

İşte gün işte gece, aynı mesafedeyiz cennet ve cehenneme, her gün aynı kederle bakıyoruz denize, aşka dair söylenen her yalanla birlikte, her yağmurla birlikte kararıyor kiblemiz, dağları gösteriyor işte çocuklar, işte bütün savaşların sonunda bayraklar asıyoruz evlerimize, yan yana yatarken ölülerimiz, günlerle ilişkimiz hiç değişmiyor, hiç bitmiyor hikâyesi iblisin, uçtuğunu sanıyoruz hâlâ kuşların

VIII

Hâlâ aynı vadiye dolaşılıyor şairler